

De verliefde graaf

Julia Quinn bij Boekerij:

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

boekerij.nl

www.juliaquinn.com

Julia
Quinn

DE VERLIEFDE
GRAAF

Deel 2 uit *De familie Bridgerton*-serie

Eerste druk oktober 2019

Derde druk januari 2021

ISBN 978-90-225-8687-7

ISBN 978-94-023-1303-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridgerton Series The Viscount Who Loved Me*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Laura Kate Bradley / Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2000 by Julie Cotler Pottinger. Published by arrangement with
HarperCollins *Publishers*

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lieve lezer,

Laten we eerlijk zijn. We lezen liefdesverhalen om verliefd te worden. Met name op de mannelijke hoofdpersoon. Niet dat we niet geven om de vrouwelijke hoofdpersoon – sterker nog, als zij niet iemand is die ik als beste vriendin zou willen hebben, gaat het boek wat mij betreft het raam uit.

Maar met de mannen is het iets anders. Ik durf hier te zeggen dat ik stapelgek ben op mijn echtgenoot (ondanks die keer dat hij mijn computer had ‘gerepareerd’), maar sorry, als ik *Pride and Prejudice* lees, word ik elke keer weer verliefd op Mr. Darcy.

En dat was de reden waarom ik zo ongeveer zat te zwijmen toen ik *De verliefde graaf* ging schrijven. Ik zou de komende zes maanden doorbrengen met Anthony Bridgerton, een personage dat ik al kende en waar ik dol op was door *De ongetrouwde hertog*. Hij was leuk, intelligent, gewend te krijgen wat hij hebben wilde... met andere woorden: perfect materiaal voor de hoofdpersoon in een liefdesverhaal.

Alleen houd ik er niet van als mijn personages perfect zijn. Perfecte personages leiden een perfect, saai leven en daar kun je naar mijn mening geen fijne liefdesroman over schrijven. Dus ik nam een besluit. Anthony zou wel leuk en intelligent zijn, maar niet perfect. En dit keer zou hij beslist niet alles krijgen wat hij hebben wilde.

Ik hoop dat je zult genieten van *De verliefde graaf*. O, en vergeet niet verliefd te worden...

Liefs,

*Voor Little Goose Twist, die me bij het schrijven van dit boek
steeds gezelschap heeft gehouden. Ik kijk er heel erg naar uit
om je te ontmoeten!*

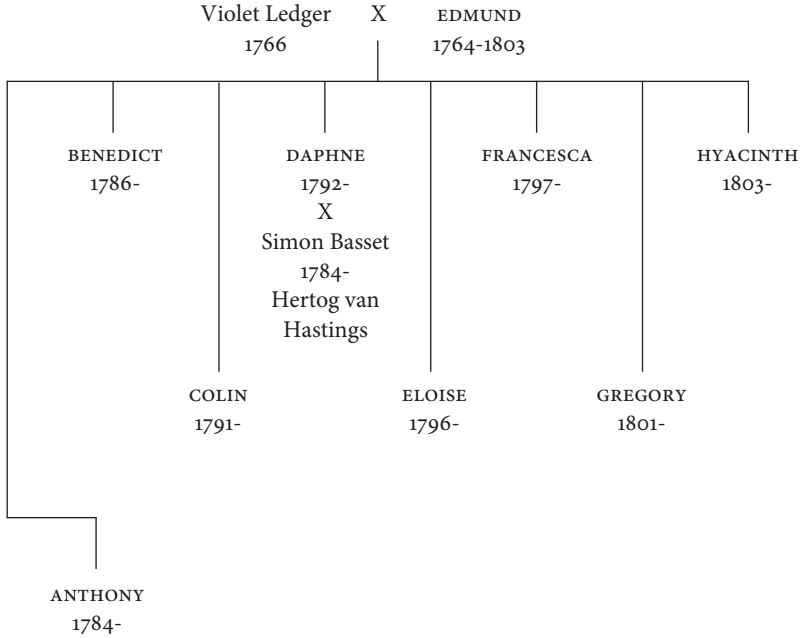
En ook voor Paul, al is hij allergisch voor musicals.

Stamboom van de familie

Bridgerton

Proloog

Anthony Bridgerton had altijd geweten dat hij jong zou sterven.

O, niet als kind. De jonge Anthony had nooit reden gehad om over zijn eigen sterfelijkheid na te denken. Zijn vroege jaren waren vanaf de dag van zijn geboorte het beste wat een kleine jongen zich kon wensen.

Het is waar dat Anthony de erfgenaam was van een zeer oud en rijk burggraafschap, maar in tegenstelling tot de meeste andere adellijke echtparen waren Lord en Lady Bridgerton zeer verliefd op elkaar, en zij zagen de geboorte van hun zoon niet als de komst van een erfopvolger, maar gewoon als die van een kind.

En dus waren er geen feesten en partijen, alleen de blijdschap van een moeder en een vader die vol verwondering naar hun pasgeboren zoon staarden.

De Bridgertons waren jonge ouders – Edmund was net twintig en Violet achttien – maar ze waren verstandig en sterk en ze hielden van hun zoon met een hartstocht en toewijding die je in hun sociale kringen nauwelijks zag. Tot grote ontzetting van haar eigen moeder stond Violet erop de jongen zelf te voeden, en Edmund onderschreef nooit de algemene opvatting dat vaders hun kinderen niet behoorden te zien of te horen. Hij nam het kind mee op lange wandeltochten door de landerijen van Kent, sprak met hem over filosofie en dichtkunst lang voordat hij de woorden kon begrijpen en vertelde hem elke avond een verhaaltje voor het slapengaan.

Omdat de burggraaf en de burggravin nog zo jong en verliefd waren, verbaasde het niemand dat Anthony al na twee jaar gezelschap kreeg van een jonger broertje, dat Benedict werd genoemd. Edmund paste zijn dagelijkse routine onmiddellijk aan door nu twee zoons op zijn wandelingen mee te nemen en hij bracht een week in de stallen door om met zijn leerslager een speciale rugzak te ontwerpen waarmee Anthony op zijn rug kon zitten terwijl hij baby Benedict in zijn armen hield.

Ze liepen langs velden en stromen, en hij vertelde hen over wonderbaarlijke verschijnselen, over perfecte bloemen en helderblauwe luchten, over koene ridders en dames in nood. Violet lachte altijd als ze verwaaid en zongebruind thuiskwamen en Edmund zei dan: ‘Zien jullie wel? Hier is onze dame in nood. Wij moeten haar duidelijk redden.’ En Anthony wierp zich dan in zijn moeders armen en bezwoer haar giechelend dat hij haar zou beschermen tegen de vuurspuwende draak die ze een paar kilometer verderop in het dorp hadden gezien.

‘Een paar kilometer verderop? In het dorp?’ fluisterde Violet dan, met gepaste ontzetting in haar stem. ‘Lieve hemel, wat zou ik moeten beginnen zonder drie sterke mannen om me te beschermen?’

‘Benedict is nog een baby,’ antwoordde Anthony dan.

‘Maar hij zal groter worden,’ zei zij altijd, terwijl ze hem door zijn haar woelde, ‘net zoals jij. En jij zult ook nog groter worden.’

Edmund behandelde al zijn kinderen met evenveel liefde en toewijding, maar ’s avonds laat, wanneer Anthony het Bridgerton-zakhorloge tegen zijn borst klemde (dat hij op zijn achtste verjaardag van zijn vader had gekregen, die het op zijn achtste verjaardag van zijn vader had gekregen) vond hij het fijn om te denken dat zijn relatie met zijn vader een heel klein beetje speciaal was. Niet omdat Edmund het meest van hem hield; op dat mo-

ment telde het gezin al vier kinderen (Colin en Daphne waren vrij kort na elkaar geboren) en Anthony wist heel goed dat alle kinderen zeer geliefd waren.

Nee, Anthony dacht graag dat zijn relatie met zijn vader bijzonder was, gewoon omdat hij hem het langste kende. Hoelang Benedict hun vader ook kende, Anthony was altijd twee jaar op hem voor. En zeven jaar op Colin. En wat Daphne betrof, nou ja, afgezien van dat ze een meisje was (wat een verschrikking!), kende zij hun vader maar liefst acht jaar korter dan hij. En, dacht hij daar dan bij, dat zou altijd zo blijven.

Edmund Bridgerton was, eenvoudig gezegd, het absolute middelpunt van Anthony's wereld. Hij was lang, breedgeschouderd en kon paardrijden alsof hij in het zadel was geboren. Hij wist altijd het antwoord op rekenvraagstukken (zelfs als de privéleraar het niet wist), hij zag niet in waarom zijn zoons geen boomhut zouden mogen hebben (die hij vervolgens zelf ging bouwen), en hij had een lach die je lichaam van binnenuit verwarmde.

Edmund leerde Anthony paardrijden. Hij leerde hem schieten. Hij leerde hem zwemmen. Hij bracht hem zelf naar Eton, in plaats van hem er met een stel bedienden in een rijtuig naartoe te sturen, zoals met de meesten van Anthony's toekomstige vrienden gebeurde. En toen hij Anthony zenuwachtig om zich heen zag kijken in de school die zijn nieuwe thuis zou worden, had hij een openhartig gesprek met zijn oudste zoon, waarin hij hem ervan verzekerde dat alles goed zou komen.

En dat was zo. Anthony wist het. Zijn vader loog tenslotte nooit.

Anthony hield van zijn moeder. Mijn hemel, hij zou waarschijnlijk zijn eigen arm afbijten als hij daarmee haar veiligheid en welzijn kon waarborgen. Maar toen hij opgroeide was alles wat hij deed, elke prestatie, elk doel, elke hoop en elke droom, voor zijn vader.

En toen, op een dag, veranderde alles. Het was gek, bedacht hij later, hoe iemands leven in een oogwenk kon veranderen, hoe alles het ene moment nog goed kon zijn en het volgende moment gewoon... niet meer.

Het gebeurde toen Anthony achttien was. Het was zomer, hij was thuis en hij bereidde zich voor op zijn eerste jaar op Oxford. Hij zou geplaatst worden op All Souls College, net als zijn vader vóór hem, en hij genoot van zijn leven, zoals iedere achttienjarige het recht heeft van zijn leven te genieten. Hij had de vrouwen ontdekt, en wat misschien nog fantastischer was, zij hadden hém ontdekt. Zijn ouders waren zich nog steeds vrolijk verder aan het voortplanten en hadden Eloise, Francesca en Gregory aan het gezin toegevoegd. Anthony deed zijn best om niet met zijn ogen te rollen als hij in de hal zijn moeder passeerde – zwanger van haar áchtste kind! Het was allemaal een beetje ongepast, vond Anthony, om op hun leeftijd nog kinderen te krijgen, maar hij hield zijn mening voor zich.

Wie was hij om aan Edmunds wijsheid te twijfelen? Misschien zou hij ook meer kinderen willen als hij de gevorderde leeftijd van achtendertig jaar had bereikt.

Het was aan het eind van de middag toen Anthony het te horen kreeg. Hij kwam terug van een lange, pijnlijke rit met Benedict en was net de voordeur van Aubrey Hall, het voorouderlijk huis van de Bridgertons binnengelopen, toen hij zijn tienjarige zusje op de grond zag zitten. Benedict was nog in de stal, omdat hij een of andere onnozele weddenschap van Anthony had verloren en daarom allebei de paarden moest droogwrijven.

Anthony bleef abrupt staan toen hij Daphne zag. Het was al vreemd dat zijn zus midden in de grote hal op de grond zat. Het was nog vreemder dat ze huilde.

Daphne huilde nooit.

‘Daff,’ zei hij aarzelend. Hij was nog te jong om te weten wat hij met een huilend vrouwmens aan moest en vroeg zich af of hij het ooit zou leren. ‘Wat...’

Maar voor hij zijn vraag kon afmaken, tilde Daphne haar hoofd op, en het verpletterende verdriet in haar grote bruine ogen sneed als een mes door hem heen. Hij deed wankelend een stap achteruit, in het besef dat er iets verschrikkelijk mis was.

‘Hij is dood,’ fluisterde Daphne. ‘Papa is dood.’

Even wist Anthony zeker dat hij het verkeerd had verstaan. Zijn vader kon niet dood zijn. Andere mensen stierven jong, zoals oom Hugo, maar oom Hugo was klein en zwak. Nou ja, in ieder geval kleiner en zwakker dan Edmund.

‘Je vergist je,’ zei hij tegen Daphne. ‘Dat kan helemaal niet.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Eloise vertelde het me. Hij was... het was...’

Anthony wist dat hij zijn zus niet door elkaar moest schudden terwijl ze zat te huilen, maar hij kon het niet helpen. ‘Het was wát, Daphne?’

‘Een bij,’ fluisterde ze. ‘Hij is gestoken door een bij.’

Even kon Anthony haar alleen maar aanstaren. Ten slotte zei hij, met een schorre, nauwelijks herkenbare stem: ‘Een man sterft niet aan een bijensteek, Daphne.’

Ze zei niets, zat daar alleen maar op de grond krampachtig haar tranen weg te slikken.

‘Hij is eerder gestoken,’ voegde Anthony er met luidere stem aan toe. ‘Ik was erbij. We werden allebei gestoken. We hadden een nest verstoord. Ik werd in mijn schouder geprikt.’ Zijn hand ging onwillekeurig naar de plek waar hij zo veel jaar geleden was gestoken. Fluisterend voegde hij eraan toe: ‘Hij in zijn arm.’

Daphne staaarde hem alleen maar met een angstaanjagend uitdrukingsloos gezicht aan.

‘Het ging prima met hem,’ hield Anthony vol. Hij hoorde de paniek in zijn stem en wist dat hij zijn zusje bang maakte, maar hij kon er niets aan doen. ‘Een man kan niet sterven aan een bijensteek!’

Daphne schudde haar hoofd en haar donkere ogen zagen er op eens honderd jaar ouder uit. ‘Het was een bij,’ zei ze met holle stem. ‘Eloise heeft het gezien. Het ene moment stond hij daar nog gewoon, en het volgende moment was hij... was hij...’

Anthony voelde iets heel vreemds in hem groeien, alsof zijn spieren op het punt stonden door zijn huid heen te barsten. ‘Het volgende moment was hij wát, Daphne?’

‘Dood.’ Ze leek verbijsterd door het woord, net zo verbijsterd als hij zich voelde.

Anthony liet Daphne zittend in de hal achter en rende met drie treden tegelijk de trap op naar de slaapkamer van zijn ouders. Zijn vader wás niet dood. Een man kon niet sterven aan een bijensteek. Het was onmogelijk. Volslagen krankzinnig. Edmund Bridgerton was jong. Hij was sterk. Hij was lang, breedgeschouderd en had krachtige spieren, en bij god, hij kon onmogelijk zijn geveld door een onbeduidende honingbij.

Maar toen Anthony boven aan de trap kwam, merkte hij aan de absolute stilte van de bedienden die daar met een stuk of tien rond drentelden dat de situatie ernstig was.

En het medelijden... hij zou de rest van zijn leven worden achtervolgd door het medelijden op hun gezichten.

Hij had gedacht dat hij zich een weg zou moeten banen naar de kamer van zijn ouders, maar de bedienden weken uiteen als de Rode Zee, en toen Anthony de deur openduwde, wist hij het.

Zijn moeder zat op de rand van het bed, zonder te huilen, zonder een geluid te maken. Ze hield alleen maar zijn vaders hand vast terwijl ze langzaam heen en weer wiegde.

Zijn vader lag stil. Zo stil als...

Anthony wilde het woord niet eens denken.

‘Mama?’ bracht hij met verstikte stem uit. Hij had haar in jaren niet meer zo genoemd. Sinds hij naar Eton was vertrokken, was ze ‘moeder’ geworden.

Ze draaide zich langzaam om, alsof zijn stem via een lange, lange tunnel tot haar doordrong.

‘Wat is er gebeurd?’ fluisterde hij.

Ze schudde haar hoofd, met een hopeloos verre blik in haar ogen. ‘Ik weet het niet,’ zei ze. Haar lippen bleven iets open staan, alsof ze nog iets had willen zeggen, maar het alweer was vergeten.

Anthony deed met onbeholpen, schokkerige bewegingen een stap naar voren.

‘Hij is gestorven,’ fluisterde Violet ten slotte. ‘Hij is gestorven en ik... o, god, ik...’ Ze legde een hand op haar buik, die vol en rond was van het kind. ‘Ik had hem verteld... O, Anthony, ik had hem verteld...’

Ze zag eruit alsof ze van binnenuit zou versplinteren. Anthony slikte de tranen weg die in zijn ogen brandden en in zijn keel prikten en ging naast haar staan. ‘Het is goed, mama,’ zei hij.

Maar hij wist dat het niet goed was.

‘Ik had hem verteld dat dit de laatste moest zijn,’ bracht ze, snikkend op zijn schouder, uit. ‘Ik had hem verteld dat ik niet nog een kind kon dragen, en dat we voorzichtig zouden moeten zijn, en... O, god, Anthony, ik zou alles doen om hem hier te hebben en hem nog een kind te geven. Ik begrijp het niet. Ik begrijp het gewoonweg niet...’

Anthony hield haar vast terwijl ze huilde. Hij zei niets; het leek nutteloos om te proberen woorden te zoeken die bij de verwoesting in zijn hart pasten.

Hij begreep het ook niet.

De dokters kwamen die avond en verklaarden dat ze verbijsterd waren. Ze hadden eerder van dergelijke gevallen gehoord, maar nog nooit bij iemand die zo jong en sterk was. Hij was zo vitaal, zo krachtig, niemand had het kunnen weten. Het was waar dat de jongere broer van de burggraaf, Hugo, een jaar eerder plotseling was overleden, maar dat soort dingen zat niet per se in de familie. Bovendien, hoewel Hugo in zijn eentje buitenshuis was gestorven, had niemand een bijensteek op zijn huid opgemerkt.

Maar ja, niemand had er ook naar gezocht.

Niemand had het kunnen weten, bleven de dokters zeggen, telkens weer, tot Anthony ze allemaal wel de nek om kon draaien. Uiteindelijk werkte hij ze het huis uit en bracht hij zijn moeder naar bed. Ze moesten haar naar een vrije slaapkamer verhuizen; ze raakte overstuurd bij de gedachte te moeten gaan slapen in het bed dat ze zo veel jaar met Edmund had gedeeld. Anthony slaagde erin ook zijn zes broers en zusjes naar bed te krijgen, met de belofte dat ze de volgende ochtend allemaal met elkaar zouden praten, dat alles goed zou komen, en dat hij voor hen zou zorgen zoals zijn vader dat zou hebben gewild.

Toen liep hij naar de kamer waar nog steeds het lichaam van zijn vader lag en keek naar hem. Hij keek en keek, stuurde uren naar hem, bijna zonder met zijn ogen te knippen.

En toen hij de kamer verliet, deed hij dat met een nieuwe kijk op zijn eigen leven, en nieuwe kennis over zijn eigen sterfelijkheid.

Edmund Bridgerton was gestorven op zijn achtendertigste. En Anthony kon zich gewoonweg niet voorstellen dat hij zijn vader op wat voor manier dan ook zou kunnen overtreffen, zelfs niet in jaren.

Het onderwerp van de rokkenjager is in deze rubriek natuurlijk al eerder besproken en deze schrijfster is tot de conclusie gekomen dat er rokkenjagers zijn en Rokkenjagers.

Anthony Bridgerton is een Rokkenjager.

Een rokkenjager (kleine letter) is jong en onvolwassen. Hij pronkt met zijn heldendaden, gedraagt zich als een volslagen idioot en beschouwt zichzelf als een gevaar voor de vrouwen.

Een Rokkenjager (hoofdletter) wéét dat hij een gevaar is voor de vrouwen.

Hij pronkt niet met zijn heldendaden, omdat hij daar geen behoefte aan heeft. Hij weet dat zowel mannen als vrouwen over hem fluisteren en hij zou eigenlijk liever hebben dat ze dat niet deden. Hij weet wie hij is en wat hij heeft gedaan. Wat hem betreft is het overbodig hier nog over te praten.

Hij gedraagt zich niet als een idioot om de eenvoudige reden dat hij geen idioot is (tenminste geen grotere idioot dan de andere leden van het mannelijk geslacht). Hij ergert zich aan de grillen van de society, wat deze schrijfster hem eerlijk gezegd meestal niet kwalijk kan nemen.

Als dit niet de perfecte beschrijving is van burggraaf Bridgerton – ongetwijfeld de meest begerenswaardige vrijgezel van dit seizoen – dan zal deze schrijfster haar pen onmiddellijk neerleggen. De enige vraag is: zal 1814 het jaar zijn waarin hij eindelijk bezwijkt voor de immense vreugde van het huwelijk?

Deze schrijfster denkt...

... van niet.

LADY WHISTLEDOWN'S SOCIETY PAPERS, 20 APRIL 1814

‘Ga me alsjeblieft niet vertellen,’ zei Kate Sheffield tegen niemand in het bijzonder, ‘dat ze weer schrijft over burggraaf Bridgerton.’

Haar halfzus Edwina, die bijna vier jaar jonger was dan zij, keek op van de één pagina tellende krant. ‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Je zit als een gek te giechelen.’

Edwina giechelde zo dat de blauw damasten sofa waar ze samen op zaten ervan schudde.

‘Zie je wel?’ zei Kate, en ze gaf haar een lichte por tegen haar arm. ‘Je giechelt altijd als ze schrijft over een of andere afkeurenswaardige schurk.’ Maar Kate grijnsde. Er waren weinig dingen die ze leuker vond dan haar zusje plagen. Niet op een venijnige manier, natuurlijk.

Mary Sheffield, Edwina’s moeder en sinds bijna achttien jaar Kates stiefmoeder, keek op van haar borduurwerk en duwde haar bril wat hoger op haar neus. ‘Waar lachen jullie om?’

‘Kate is over haar toeren omdat Lady Whistledown weer over die rokkenjager van een burggraaf schrijft,’ legde Edwina uit.

‘Ik ben niet over mijn toeren,’ zei Kate, hoewel er niemand naar haar luisterde.

‘Bridgerton?’ vroeg Mary afwezig.

Edwina knikte. ‘Ja.’

‘Ze schrijft altijd over hem.’

‘Ik denk dat ze het gewoon leuk vindt om over rokkenjagers te schrijven,’ merkte Edwina op.

‘Natuurlijk vindt ze dat leuk,’ snoof Kate. ‘Als ze zou schrijven over saaie mensen, zou niemand haar krant kopen.’

‘Dat is niet waar,’ antwoordde Edwina. ‘Vorige week schreef ze

nog over ons, en god weet dat wij niet de interessantste mensen in Londen zijn.’

Kate glimlachte om de naïviteit van haar zus. Kate en Mary mochten dan niet de interessantste mensen in Londen zijn, maar Edwina, met haar honingblonde haar en verbijsterend lichtblauwe ogen, werd al de Onvergelijkelijke van 1814 genoemd. Kate daarentegen, met haar alledaagse bruine haar en bruine ogen, werd meestal aangeduid als ‘de oudere zus van de Onvergelijkelijke’.

Ze veronderstelde dat er ergere bijnamen waren. In ieder geval had nog niemand haar ‘de ongetrouwde oudere zus van de Onvergelijkelijke’ genoemd. Wat heel wat dichterbij de waarheid lag dan de Sheffieldds wilden toegeven. Met haar twintig jaar (bijna eenentwintig, als je per se heel erg eerlijk wilde zijn) was Kate een beetje te oud om haar debuut in Londen te maken.

Maar ze hadden geen andere keus. Zelfs toen Kates vader nog leefde waren de Sheffieldds niet rijk geweest, en sinds hij vijf jaar geleden was overleden, hadden ze noodgedwongen nog zuiniger aan moeten doen. Ze waren beslist niet rijp voor het armenhuis, maar ze moesten iedere cent omdraaien.

Met hun beperkte financiële middelen konden de Sheffieldds zich niet meer dan één reis naar Londen veroorloven. Het huren van een huis, een rijtuig en het absolute minimum aan personeel voor het seizoen kostte geld. Zo veel geld dat ze dat geen twee keer konden opbrengen. Nu al hadden ze maar liefst vijf jaar moeten sparen om deze reis naar Londen te betalen. En als de meisjes geen succes hadden op de huwelijksmarkt... nou ja, niemand zou hen in de gevangenis gooien omdat ze hun schulden niet konden afbetalen, maar ze zouden wel een armoedig bestaan tegemoet gaan in een of ander charmant maar klein arbeidershuisje in Somerset.

En dus waren de twee meisjes gedwongen in hetzelfde jaar hun debuut te maken. Er was besloten dat het meest logische moment

zou zijn wanneer Edwina net zeventien en Kate bijna eenentwintig was. Mary had graag gewacht tot Edwina achttien en iets volwassener zou zijn, maar dan zou Kate bijna tweeëntwintig zijn, en mijn hemel, wie zou er dan nog met haar willen trouwen?

Kate glimlachte zuur. Ze had niet eens een debuut gewild. Ze had van het begin af aan geweten dat zij niet het type meisje was dat de aandacht van de *ton* zou trekken. Ze was niet knap genoeg om het ontbreken van een bruidsschat goed te maken, en ze had nooit geleerd om zo gemaakt te lachen, aanstellerig te praten, met kleine trippelpasjes te lopen en al die andere dingen te doen die andere meisjes in de wieg al leken te kunnen. Zelfs Edwina, die geen greintje onoprechtheid in haar lijf had, wist op de een of andere manier precies hoe ze moest staan en lopen en zuchten om ervoor te zorgen dat mannen met elkaar op de vuist gingen, alleen maar om haar te mogen helpen de straat over te steken.

Kate daarentegen stond altijd kaarsrecht, met haar schouders naar achteren, kon geen moment stil zitten, en liep alsof iemand haar op de hielen zat. En waarom ook niet, vroeg ze zich altijd af. Als je ergens naartoe moest, dan doe je dat toch op de snelste manier?

Wat het introductieseizoen in Londen betrof, ze vond de stad niet eens zo leuk. O, ze vermaakte zich er wel, en ze had er wel wat aardige mensen ontmoet, maar een seizoen in Londen was vreselijke geldverspilling in de ogen van een meisje dat het prima had gevonden om op het platteland te blijven wonen en daar een verstandige man te zoeken om mee te trouwen.

Maar daar wilde Mary niets van horen. 'Toen ik met je vader trouwde,' zei ze, 'heb ik gezworen dat ik je met evenveel zorg en liefde zou opvoeden als wanneer je mijn eigen kind was.'

Kate had nog iets willen tegenwerpen, maar was niet verder gekomen dan 'Maar...' toen Mary vervolgde: 'Ik heb verantwoorde-

lijkheid tegenover je arme moeder, God hebbe haar ziel, en een deel van die verantwoordelijkheid houdt in dat ik ervoor zorg dat je trouwt en een gelukkig, geborgen leven krijgt.’

‘Ik zou buiten de stad ook gelukkig en geborgen kunnen zijn,’ had Kate geantwoord.

Waar Mary tegenin had gebracht: ‘In Londen zijn meer mannen om uit te kiezen.’

Daarop had Edwina zich in het gesprek gemengd en gezegd dat ze zich zonder Kate doodongelukkig zou voelen. En omdat Kate het niet zou kunnen verdragen om haar zus ongelukkig te zien, was haar lot bezegeld.

En nu zat ze dus hier, in deze wat fletse salon van een huurhuis in een deel van Londen dat net niet helemaal in zwang was, en...

Ze keek ondeugend om zich heen.

... en rukte de krant uit de handen van haar zus.

‘Kate!’ gilte Edwina en keek met grote ogen naar het piepkleine stukje krantenpapier dat nog tussen haar rechterduim en wijsvinger geklemd zat. ‘Ik had hem nog niet uit!’

‘Je hebt hem al eindeloos gelezen,’ zei Kate met een grijns. ‘Bovendien wil ik zien wat ze vandaag over burggraaf Bridgerton te melden heeft.’

Edwina’s ogen, die gewoonlijk werden vergeleken met stille Schotse meren, glinsterden boosaardig. ‘Je bent enorm geïnteresseerd in de burggraaf, Kate. Houd je soms iets voor ons achter?’

‘Doe niet zo raar. Ik ken de man niet eens. En als ik hem welkende zou ik waarschijnlijk hard de andere kant op rennen. Hij is precies het soort man bij wie wij ten koste van alles uit de buurt moeten blijven. Hij weet waarschijnlijk zelfs een ijsberg nog te verleiden.’

‘Kate!’ riep Mary uit.

Kate trok een gezicht. Ze was vergeten dat haar stiefmoeder

meeluisterde. ‘Nou, het is zo,’ voegde ze eraan toe. ‘Ik heb gehoord dat hij meer maitresses heeft gehad dan ik verjaardagen.’

Mary keek haar enkele seconden aan, alsof ze moest bepalen of ze hier wel of niet op in zou gaan en zei ten slotte: ‘Niet dat dit onderwerp voor jouw oren geschikt is, maar dat geldt voor veel mannen.’

‘O.’ Kate bloosde. Niets was zo vervelend als resoluut tegen te worden gesproken als je een belangrijk punt probeerde te maken. ‘Nou ja, hij heeft er nog twee keer zo veel gehad als zij. Hoe dan ook, hij is een stuk bandelozer dan de meeste mannen, en niet iemand door wie Edwina zich het hof zou moeten laten maken.’

‘Jij maakt zelf ook je debuut dit seizoen,’ bracht Mary haar in herinnering.

Kate wierp haar een uiterst sarcastische blik toe. Ze wisten allemaal dat als de burggraaf besloot een Sheffield het hof te maken, het niet Kate zou zijn.

‘Ik denk niet dat daar iets in staat wat je op andere gedachten zal brengen,’ zei Edwina schouderophalend, terwijl ze naar Kate toe boog om beter zicht te hebben op de krant. ‘Eigenlijk zegt ze niet veel over hém. Het is meer een verhandeling over rokkenjagers.’

Kates ogen gleden over de tekst. ‘Hmff,’ snoof ze, haar favoriete manier om haar minachting te laten blijken. ‘Ik wed dat ze gelijk heeft. Het zal er voor hem dit jaar waarschijnlijk niet van komen.’

‘Jij denkt altijd dat Lady Whistledown gelijk heeft,’ mompelde Mary met een glimlach.

‘Meestal heeft ze dat ook,’ antwoordde Kate. ‘Je moet toegeven dat ze voor een roddeljournaliste blijk geeft van een opvallend helder verstand. De mensen die ik tot nog toe in Londen heb ontmoet heeft ze in ieder geval heel goed ingeschat.’

‘Je moet je eigen oordeel vormen, Kate,’ zei Mary luchtig. ‘Het